

Atvirlaiškis Valerijai Čiurlionytei, [1916-08-01], [iš Petrogrado - į Lipecką].

Tik gavau tavo laišką. Jei turėčiau kon[vertą]

Tik gavau tavo laišką. Jei turėčiau konvertą, markę ir poperio (nieko neturiu), parašyčiau tau ilgą ilgą laišką, bet dabar mat negaliu. Tik su Tavim ginčyties — tai didelis vargas. Be galo neaiškiai mintis riši, ir — kas svarbiausia — kiekvienas naujas puslapis prieštarauja pirmesniams. Ir dar — aš jau nebeatsimenu, ką ir kaip aš tau rašiau apie Dievo galvojimą. Tik iš viso tavo laiško toks ūpas, kad tu susibruzdai prieš tasias vietas, kurias supratai ne taip, kaip reikia, kurios gal nepilnai ir neaiškiai išdėstytos buvo. Bet gavęs Tavo [laišką] labai apsidžiaugia[u] ir ūpas tuojau pasitaisė. Vakar buvo pas mane Galvelė [1] (ar aš tau rašiau — jis magistras farmacijos prie šio ligonbučio) — žadėjo pasirūpinti, pasišnekėti su gydytojais. Mat. Aš, žinai, jau svajoju nebe apie tris pasiliuosavimo mėnesius, bet apie mažiausia[i] metus. O ten — kaip Dievas duos. Viena tik bėda — didelė bėda — ligonbutyje neišpasakytai ilgu ir nuobodu, ir valandos ilgos kaip amžiai. Nusipirkau ir skaitau gana indomią knygą: Andrej Bielyj „Peterburg“ [2] — tai visa mano nuomalda. Labai savotiškai parašyta. Turbūt prasideda nauja era apysakų formoj. Šiandie gavau ir nuo Jadzės [3] laišką. Su Abraičiu [4] jie porį dienų po Mares varinėję ir tai in ją taip paveikę, kad su ja haliucinacijos buvusios.

Kaip būtų gerai, kad koks nors žmogus iš gyvo pasaulio atlankytų mane! Juk šiandie šventė... Visi dainuoja, visi laisvūs...Viso tau labo, Sesule. Balyt[i]s

KOMENTARAI

[1] [Galvelė].

[2] Anrejaus Bėlo (Andrej Bielyj, tikr. Boris Bugajev, 1880–1934), rusų rašytojo, vieno garsiausių rusų simbolistų, žymiausias kūrinys *Peterburgas* (1916).

[3] Jadvyga Čiurlionytė.

[4] Julius Abraitis (1890–1988), gydytojas; tuo metu (1911–1917) studijavo Maskvos universitete teisių, paskui medicinos fakultete.